

NEJLEPŠÍ BRITSKÉ KRIMPOVÍDKY

Lee Child, Neil Gaiman

a dalších čtyřicet pečlivě vybraných autorů

SESTAVIL MAXIM JAKUBOWSKI

NEJLEPŠÍ BRITSKÉ KRIMIPOVÍDKY

Lee Child, Neil Gaiman
a dalších čtyřicet pečlivě vybraných autorů

SESTAVIL MAXIM JAKUBOWSKI

2018

Copyright © 2013 by Maxim Jakubowski, pokud není v závěrečných
doložkách uvedeno jinak

Translation © 2018 by Michael Havlen, Viktor Janiš

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reproduko-
vána ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného
souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE MAMMOTH BOOK OF BEST BRITISH
CRIME 10,

vydaného nakladatelstvím Constable & Robinson Ltd, Londýn 2013
přeložili Michael Havlen a Viktor Janiš (povídka Případ smrti a medu)

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazykový redaktor: Jiří Popiolek

Korektura: Iveta Muchová

Sazba: Rajka Marišinská a Dušan Žárský

Obálka: Rajka Marišinská

Vydání první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v srpnu 2018

ISBN 978-80-7498-289-7

OBSAH

LEE CHILD	
<i>Spolek pitomců</i>	9
PETER TREMAYNE	
<i>Dílo temnoty</i>	17
PAUL JOHNSTON	
<i>Vazoun</i>	38
CHRISTOPHER FOWLER	
<i>Spiklenci</i>	44
MARTIN EDWARDS	
<i>Pískle</i>	66
COL BURY	
<i>Pěsti osudu</i>	84
BARBARA NADEL	
<i>Nain Rouge</i>	93
AMY MYERS	
<i>Recept krále z Avadhu</i>	104

IAN AYRIS A NICK QUANTRILL	
<i>Volá Londýn</i>	122
LISA TUTTLE	
<i>Podivuhodný případ deodandu</i>	127
STEVE MOSBY	
<i>Bůh vznášející se nad vodami</i>	165
PHIL LOVESEY	
<i>Hvězdný prach</i>	173
CLAIRE SEEBER	
<i>Žena, kterou někdy nebylo vidět</i>	191
SIMON BRETT	
<i>Vražda podle Metody</i>	198
PETER TURNBULL	
<i>Muž, který smekl klobouk před strojvedoucím</i>	219
CAROL ANNE DAVIS	
<i>Navždy spolu</i>	230
RICHARD GODWIN	
<i>Poslední vlak z Despritu</i>	240
MARGARET MURPHY	
<i>Zpráva</i>	251
SALLY SPEDDING	
<i>Večere pro dva</i>	273
EDWARD MARSTON	
<i>Živ a zdrav</i>	284
PAULA WILLIAMS	
<i>Doznání</i>	300
NINA ALLAN	
<i>Wilkolak</i>	307

PAUL D. BRAZILL	
<i>Kdo zabil Skippyho?</i>	348
JANE CASEY	
<i>Dědictví</i>	359
L. C. TYLER	
<i>Nezapomenutelný den</i>	380
CATH STAINCLIFFE	
<i>Notebook</i>	389
BARRY MAITLAND	
<i>Krev na ghátu</i>	408
CHRISTINE POULSON	
<i>Kdo je vrah?</i>	443
ROGER BUSBY	
<i>Zrada</i>	458
JUDITH CUTLER	
<i>Záhada starožitných stolů</i>	477
JOHN HARVEY	
<i>Hodinový manžel</i>	498
KEITH MCCARTHY	
<i>Neviditelný střelec</i>	511
BERNIE CROSTHWAITE	
<i>Zlatá hodina</i>	539
ANN CLEEVES	
<i>Ticho, prosím</i>	557
SARAH RAYNE	
<i>Utajený zločin</i>	571
ADRIAN McKINTY	
<i>Žebříček</i>	584

JOEL LANE	
<i>Hostitelka</i>	604
STELLA DUFFY	
<i>Odjeď se mnou pryč</i>	610
KEN BRUEN	
<i>Cvokárna</i>	633
ALISON LITTLEWOOD	
<i>Čtyři ráno, kdy jsou zdi tenčí</i>	640
MAXIM JAKUBOWSKI	
<i>Vražda v exotice</i>	657
NEIL GAIMAN	
<i>Případ smrti a medu</i>	670
Copyright	691

Lee Child

SPOLEK PITOMCŮ

FBI taky jednou udělala správnou věc: poslala anglofila do Anglie. Konkrétně do Londýna, na tříletý pracovní pobyt na ambasádě Spojených států na Grosvenorském náměstí. Radostí tam bylo požehnaně a povinností pomálu. Většina agentů prověřovala minulost žadatelů o víza a potenciálních přistěhovalců a sledovala mezinárodní dění, ale já jsem spolupracoval s londýnskou metropolitní policií na případech zločinů, ve kterých figurovali američtí občané, ať už jako oběti, svědci nebo pachatelé.

Užíval jsem si tam každou minutu, ostatně jak jsem dopředu předpokládal. Tenhle druh práce mám rád. Mám rád britský životní styl, mám rád divadlo, kulturu, hospody, zábavu, lidi, domy, Temži, mlhu, déšť. Dokonce i fotbal. Čekal jsem, že to bude fajn, a taky že bylo.

Až do jisté doby.

Jedno vlhké středeční únorové dopoledne jsem strávil obvyklou výpomocí s razítkováním přistěhoveleckých papírů,

před nímž mě zachránil telefonát jednoho seržanta ze Scotland Yardu, který mě jménem nadřízeného inspektora žádal, abych se dostavil na místo činu mezi Wigmore Street a Regent's Parkem. Konkrétně na adresu Baker Street 200, což stačilo k tomu, aby se moje anglofilské srdce zatetelilo, protože každý anglofil ví, že na fiktivní adrese Baker Street 221b sídlil Sherlock Holmes. Bylo tedy celkem dobře možné, že budu pracovat přímo pod fiktivním oknem slavného detektiva.

A taky že ano, stejně jako pod mnoha jinými okny, protože metropolitní policie si místo činu vždycky dokonale obšancuje a připraví. V televizi běží *Kriminálka Las Vegas*, kde se všechno vyřeší během čtyřiceti tří minut díky DNA. Londýnská policie má zase speciální strážníky, kteří čtyřicet tři minut zavírají ulice a odklánějí chodce, pak se čtyřicet tři minut navlékají do speciálních ochranných obleků, bot a kapucí, dalších čtyřicet tři minut rozvěšují mezi stožáry pouličních lamp a plotovými sloupky pásky s nápisem Nevstupovat a nakonec čtyřicet tři minut staví bílé stany a zástěny kolem všeho, co by mohlo být jakkoli zajímavé. Takže když jsem dorazil na místo, našel jsem tam velice zdařilou napodobeninu kočovného cirkusu.

Kolem byl samozřejmě také kordon sestávající z několika vrstev policistů, přes které jsem se dostal díky dokladům amerického ministerstva spravedlnosti a odvolání na inspektora, který se jmenoval Bradley Rose. Jeho samotného jsem našel pár metrů od největšího bílého stanu, jak si to těžkým krokem štráduje po mokrému chodníku. Byl to malý, avšak robustní muž s vyholenou hlavou, elegantními brýlemi a bez kravaty. Londýnský policajt ze staré školy, který mluvil tichým hlasem, ale neměl trpělivost na nesmysly, jimiž ho jeho vlastní oddělení zásobovalo měrou vrchovatou.

Trhl palcem směrem ke stanu a řekl: „Mrtvej chlap.“

Přikývl jsem. Samozřejmě mě to nepřekvapilo. Nepřekvapilo by mě, ani kdyby metropolitní policie používala stany a skafandry i při vyšetřování krádeží peněženek.

Znovu škulbl palcem a pravil: „Američan.“

Znovu jsem přikývl. Věděl jsem, že Rose by to dokázal určit i podle zubů, oblečení, bot, účesu nebo postavy, zároveň mi však bylo jasné, že by mě oficiálně neoslovil, kdyby neměl v ruce něco průkaznějšího. Jako odpověď na mou nevyřčenou otázku vytáhl z kapsy dva igelitové sáčky na důkazy. Jeden obsahoval otevřený modrý pas USA a druhý bílou vizitku. Oba sáčky mi podal, znovu škulbl palcem a řekl: „To měl v kapsách.“

Věděl jsem, že samotného důkazního materiálu se dotýkat nesmím. Různě jsem tedy pytlíky otáčel a zkoumal oba předměty přes igelit. Pasová fotografie zachycovala zasmušilého muže s bledou pletí, převislými víčky a očima, které působily vyhýbavě, ale současně vyzývavě. Když jsem vzhlédl, Rose pronesl: „Nejspíš to bude on. Ciferník odpovídá fotce, je si dost podobnej.“

Ciferník v londýnském dialektu slangově znamenal obličej. Pár podobných výrazů už jsem znal, a tak mě to nezaskočilo. „Na co umřel?“ zeptal jsem se.

„Na nůž do žeber,“ odtušil Rose.

Podle pasu se mrtvý jmenoval Ezekiah Hopkins.

„Slyšel jste už někdy takový jméno?“ otázal se Rose.

„Hopkins?“

„Ne, Ezekiah.“

Zvedl jsem oči k oknům nad sebou a odpověděl: „Ano, slyšel.“

Jako místo narození bylo uvedeno: Pennsylvánie, USA.

Vrátil jsem pas v sáčku Roseovi a podíval se na vizitku. Nemohl jsem to říct s naprostou jistotou, aniž bych ji vzal do ruky, ale vypadala lacině. Tenký papír, hladký povrch, obyčejný tisk,

žádná ražba. Takovou věc si dneska může objednat na internetu každý a za pár liber jich pořídí tisíc. Na vizitce stálo *Hopkins, Ross & Spaulding*, jako by šlo o firmu. Nedalo se z toho však vyčíst, v jakém oboru by dotyční měli podnikat. Bylo tam telefonní číslo s předvolbou 610. Východní Pennsylvánie, ale ne Philadelphia. Adresa zněla jednoduše: Lebanon, PA. Východně od Harrisburgu, jak jsem si vybavil. Předvolba 610 by souhlasila. Nikdy jsem tam nebyl.

„Volali jste na to číslo?“ zeptal jsem se.

„To je váš džob,“ odpověděl Rose.

„Nikdo to nevezme,“ řekl jsem. „Vsadím se, že je falešné.“

Rose se na mě dlouze zadíval a vytáhl telefon. „Doufám, že se nepletete. Na mezinárodní hovory nemáme fondy. Jestli to v Americe někdo vezme, bude mě to stát majlant.“ Namačkal 001, pak 610 a následně sedm dalších číslic. I na vzdálenost téměř dvou metrů jsem slyšel triumfální triplet telefonní společnosti, který ohlašoval, že volané číslo neexistuje. Rose ukončil spojení a znovu se na mě upřeně zahleděl. „Jak jste to věděl?“ zajímal se.

„*Omne ignotum pro magnifico.*“

„Co to je?“

„Latina.“

„A co to znamená?“

„Vše neznámé vypadá úžasně. Jinými slovy: dobrý kouzelník svoje triky neprozrazuje.“

„A vy jste jako kouzelník?“

„Jsem zvláštní agent FBI,“ odvětil jsem. Znovu jsem vzhlédl k oknům. Rose následoval můj pohled a řekl: „Jo, já vím. Bydlel tady Sherlock Holmes.“

„Omyl,“ opravil jsem ho. „Sherlock Holmes neexistoval. Byl vymyšlený. Stejně jako tyhle domy. V dobách Arthura Conana

Doylea sahala Baker Street jen asi k číslu devadesát. Nebo možná sto. Zbytek tvořila venkovská cesta. Čtvrť Marylebone byla tehdy samostatnou vesnicí ležící míli odsud.“

„Narodil jsem se v Brixtonu,“ pravil Rose. „Tohle jsem nevěděl.“

„Conan Doyle si číslo dvě stě dvacet jedna vymyslel,“ vysvětlil jsem mu. „Stejně jako si filmoví a televizní scénáristé vymýšlejí telefonní čísla, která vidíte na plátně nebo na obrazovce. Nebo registrační značky aut. Aby nedělali problémy opravdovým lidem.“

„Kam tím míříte?“

„Zatím přesně nevím,“ přiznal jsem. „Ale budete mi muset půjčit ten pas. Tedy až s ním budete hotoví. Protože je asi taky falešný.“

„Co se to tady děje?“

„Kde bydlíte?“

„V Hammersmithu.“

„Máte v Hammersmithu knihovnu?“

„Nejspíš jo.“

„Tak si tam půjčte jednu knížku. *Dobrodružství Sherlocka Holmese*. Druhá povídka. Jmenuje se *Spolek ryšavců*. Dneska večer si ji přečtete a já se u vás ráno zastavím.“

Návštěva Scotland Yardu je vždycky radost. Jde o kus historie. A jde také o kus budoucnosti. Scotland Yard je v dnešní době velice moderním místem se spoustou pokročilé techniky. A spoustou lidí, kteří ji obsluhují.

Rose jsem našel v jeho kanceláři, která nebyla ničím víc než otevřeným prostorem obestaveným nábytkem. Jako dětská pevnost. „Sehnal jsem tu knížku, ale ještě jsem se k ní nedostal,“ řekl Rose. „Přečtu si to teď.“

Ukázal na tlustý brožovaný svazek ležící na stole. Abych mu poskytl čas, odnesl jsem si pas Ezekiaha Hopkinse s sebou na velvyslanectví a nechal ho prověřit. Byl to padělek, ale velice dobrý, až na nějaké chyby, které byly tak zjevné, že muselo jít o záměr. Něco jako výsměch nebo provokace. Když jsem se vrátil do sídla metropolitní policie, Rose mi oznámil: „Tak jsem si tu povídku přečetl.“

„A?“

„Jsou v ní všechna ta jména. Ezekiah Hopkins, Ross i Spaulding. A taky Lebanon a Pennsylvánie. A Sherlock Holmes řekl stejnou latinskou větu jako vy. Zřejmě to byl vzdělaný muž.“

„A o čem ta povídka byla?“

„O návnadě,“ odpověděl Rose. „Někdo vymyslel lest, díky které pravidelně odlákal jistého pana Wilsona na pevně danou dobu z pracoviště, aby v jeho nepřítomnosti mohl provádět určitou nezákonnou činnost.“

„Velmi správně,“ pochlátil jsem ho. „A co z té povídky plyne?“

„Nic,“ odvětil Rose. „Vůbec nic. Mě nikdo z pracoviště neodlákal. Já jsem na svém pracovišti byl. Chodím tam, kde jsou mrtví.“

„A dál?“

„Kdyby se mě snažili odlákat, nenechávali by přece náповědu, ne? Neprozradili by mi to předem. Jakou by to mělo logiku?“

„Nějaká by se v tom možná najít dala,“ řekl jsem.

„Jaká?“

„Co byste dělal, kdyby ten zabodnutý muž v Baker Street byl cizinec?“ zeptal jsem se.

„Upřímně řečeno nic moc.“

„Přesně tak. Šlo by o jeden případ z mnoha. Ale co uděláte teď?“

„Teď hodlám zjistit, kdo mě tahá za fusekli. Nejdřív se vrátím na místo činu a přesvědčím se, jestli jsme nic nepřehlédli.“

„*Quot erat demonstrandum*,“ pravil jsem.

„A to je zas co?“

„Latina.“

„A konkrétně?“

„Snaží se vás vylákat ven. Něco si naplánovali, a to jim vyšlo.“

„Od čeho by mě chtěli vylákat? Nemám teď v kanceláři na práci nic důležitého.“

Trval na tom, že půjde. Vydali jsme se tedy zpátky do Baker Street. Stany tam pořád byly. Páska se pořád třepotala. Žádné další stopy jsme nenašli, a tak jsme namísto toho pátrali po souvislostech a usilovně přemýšleli, k jakým vážným zločinům by eventuálně mohlo dojít v případě nepozornosti bezpečnostních složek. Na nic jsme však nepřišli. V té části Baker Street se nacházelo oficiální Muzeum Sherlocka Holmese s výstavou voskových figurín, řádka obchodů, které nebyly ničím důležité, a také pár bank, ale ty byly stejně všechny před krachem. Kdyby jednu z nich vyhodil někdo do povětří, prokázal by jí velkou laskavost.

Pak Rose projevil zájem o nějakou knížku, kde by se různé holmesovské odkazy rozebíraly do větší hloubky, a tak jsem ho vzal do Britské knihovny v Bloomsbury. Tam jsme strávili hodinu nad výtahem z díla Arthura Conana Doylea opatřeným poznámkami. Inspektora upoutaly zeměpisné chyby, jichž se autor dopustil. Začal se domnívat, že povídka, kterou si přečetl, by se dala vykládat nepřímou – jako by byla napsaná v šifrách.

Společně jsme nad tím strávili celý zbytek týdne. Středu, čtvrtek i pátek. Dohromady snad třicet hodin. Nikam jsme se nedostali. Nezaznamenali jsme žádný pokrok. Nic se však

nestalo. Žádný z dalších Roseových případů nezůstal bez objasnění, ani zločinnost v Londýně prudce nestoupala. Nemělo to žádné následky. Vůbec žádné.

Takže jak týdny plynuly, Rose i já jsme na tu záležitost úplně zapomněli. A Rose už na ni, pokud je mi známo, jaktěživ nepomyslel. Já samozřejmě ano. O tři týdny později totiž vyšlo najevo, že jsem to byl já, kdo se nechal odlákat. Hodili mi návnadu, vzbudili můj zájem, a já jsem se dlouhých třicet hodin věnoval směšným anglofilským věcem. Oni samozřejmě věděli, že se to stane. Měli to naplánované dobře. Věděli, že budu povolán k tomu mrtvému Američanovi, a věděli, jak nastražit vějičku, po které skočím jak slepice po flusu. Tři dny. Třicet hodin. Mimo budovu, daleko od razítek, s nimiž jsem jim měl vypomáhat. Proto jsem si nemohl všimnout, že si vydělali na dobré školy pro svoje děti orazítkováním viz, která se měla okamžitě zamítnout. Následkem čehož se jisté čtyři osoby dostaly do Spojených států amerických, následkem čehož v Denveru zemřely tři stovky lidí, následkem čehož byly ty čtyři osoby popraveny. Já teď sedím ve věznici Leavenworth v Kansasu a jednou z mála knížek, které tady mám povolené, jsou shodou okolností *Dobrodružství Sherlocka Holmese*.

Peter Tremayne

DÍLO TEMNOTY

Tajuplný příběh mistra Hardyho Drewa

„Toto dílo temnoty
já prohlašuji svým.“

William Shakespeare, *Bouře*

Mistr Hardy Drew, konstábl stráže v Bankside, stál a hleděl na zčernalé a stále kouřící ruiny kdysi velkolepého domu na rohu Kamenné ulice nedaleko kostela Krista Vykupitele. Příliš z něj nezbylo, jelikož se jednalo o dřevostavbu a dřevo se suchou omítkou tvoří hořlavou směs.

„Byl to krásný starý dům,“ pronesl zahloubaně společník mistra Drewa. „Kdysi patřil biskupu Gardinerovi.“

„To je ten, co se v době královny Marie vyzíval v upalování lidí, které považoval za kacíře?“ zeptal se mistr Drew a lehce se otřásl. Za Mariina panování ještě nebyl na světě, ale věděl, že šlo o zvláštní zjitřenou dobu a že si královna během svých pěti krátkých let na trůnu vysloužila přezdívku „Krvavá Marie“.

Mistr Pettigrew, velitel hasičského sboru, přikývl.

„Ba ba, mistře Drewe. Ten, co odsoudil některé dobré muže do plamenů, protože nechtěli přijmout papeženecké způsoby.“

„Nuže, domy občas vzplanou a vyhoří, na tom není nic vzácného. Vy a vaši statní hoši jste plameny uhasili a žádné další stavby, zdá se, v ohrožení nejsou. Proč jste mě sem tedy povolal?“

Mistr Pettigrew naklonil hlavu k doutnajícím troskám. „Našli jsme zde tělo. Myslím, že byste ho měl vidět.“

Konstábl se zachmuřil. „Nějaký nešťastník při tom požáru uhořel? To je spíše práce pro koronera, ne?“

„Může být, mistře. Bude ovšem lepší, když se podíváte sám. Není příliš ohořelý,“ dodal, když viděl nechuť v tváři mistra Drewa. „Myslím, že oheň ho nezabil.“

Vykročil přes zuhelnatělé dřevo kolem samostatně stojící zdi do míst, kde zřejmě býval zadní trakt domu částečně vystavěný z cihel, a tudíž ho požár tolik nepoškodil.

Mistr Drew okamžitě spatřil, v čem je problém. Mrtvý muž visel na silném trámu, ke kterému byl přivázaný řetězem za zápěstí spoutaná železnými okovy. Drew ostře vydechl.

„Toto je dílo temnoty. Skutek ďáblův,“ zamumlal.

Konstábl se snažil nedívat na nohy mrtvého, protože se na nich silně podepsal oheň. Trup měl zčernalý, ale ne ohořelý, protože jak už to tak někdy při požárech bývá, plameny zvláštním řízením osudu nezachvátily celé tělo. Zdálo se, že zhasly hned poté, co k němu dospěly. Tělo patřilo muži zhruba třicetiletému nebo snad o něco staršímu. Přes mour a špínu nebylo dobře možné rozeznat jeho podobu. Mistr Drew viděl, že má ústa zacpaná roubíkem. Oči byly vypoulené a podlité krví, jak zoufale lapal po vzduchu, který musel být plný dusivého dýmu a zplodin.

„Povšimněte si, mistře Drewe, že horní část oděvu tohoto muže svědčí o jisté zámožnosti a vyšším postavení a jeho smrt zjevně někdo naplánoval.“

Konstábl si rozhořčeně odfrkl.

„Nemusíte mě poučovat, mám vlastní oči,“ ohradil se příkře.

A skutečně už si povšiml, že šaty, jakkoli zčernalé a sežehnuté, očividně patřily bohatému člověku. Jeho bystrý zrak zahlédl cosi pod košilí mrtvého. Vytáhl tedy dlouhou dýku, kterou nosil za opaskem, a rozhrnul jí mužův kabátec a nátlník. Pod nimi se zaleskl zlatý řetízek, na němž visel jakýsi medailon.

Mistr Pettigrew si dlouze povzdychl. Zřejmě pomyslel na bohatství, jež mu bylo odepřeno, protože příjem velitele hasičského sboru v oblasti Bankside mu neumožňoval žít, jak by sám chtěl... tedy nebýt věcí sem tam posbíraných v troskách podobných vyhořelých domů.

Mistrovi Drewovi se špičkou dýky podařilo přetáhnout řetízek přes hlavu mrtvého a zblízka si ho prohlížel. Mistr Pettigrew se mu podíval přes rameno.

„Mrtvá ovce odlitá ve zlatě,“ vydechl.

Mistr Drew zavrtěl hlavou.

„Ne mrtvá ovce, ale ovčí rouno. Podobnou věc už jsem jednou viděl. Bylo to těsně po porážce španělské invazní armády. Do Toweru přivezli zajatce a mě určili za strážného. Jeden z těch zajatců u sebe měl právě takový symbol. Když mu ho chtěl seržant vzít, kapitán ho pokáral, že je to znak vznešeného řádu a že s tím zajatcem má proto zacházet s veškerou úctou.“

Hasič se zatvářil znepokojeně.

„Šlechtic zavražděný u nás v Bankside? To budeme mít pořád na talíři, pane konstáble. Šlechtici mají vliv.“

Mistr Drew zamyšleně pokýval hlavou.

„Ba, šlechtic. Ale z jaké země a v čích službách? Tento řád byl založen na obranu katolické církve.“

Mistr Pettigrew se na něj s hrůzou podíval. „Katolické církve, říkáte?“

„Jedná se o španělský řád, protože na rubu vidím insignie Filipa Španělského.“

„Španělský?“ vydechl mistr Pettigrew. „Několik vznešených Španělů právě nyní v Londýně pobývá.“

Mistru Drewovi ztwardly rysy.

„A mnozí by v odvetě za krutosti minulých let Španělovi s potěšením podržili hrdlo. Máte nějaké svědky tohoto žhářského činu?“

Mistr Pettigrew k jeho překvapení souhlasně přikývl.

„Tom Shadwell, projíždějící obchodník s ovocem, viděl plameny a spustil poplach,“ pravil mistr Pettigrew. „To bylo dnes za úsvitu. Mým mužům se během hodiny podařilo budovu izolovat a plameny uhasit. Pak jsme vstoupili dovnitř, a tehdy jsem našel tělo a poslal pro vás.“

„Nuže, jedna věc je jistá, tento nešťastník se nepověsil sám, ani to tady nezapálil. Komu dům nyní patří?“

„Myslím, že pořád biskupovi z Winchesteru, protože ten má v okolí řadu nemovitostí. Býval tu úřad biskupa Gardinera, ale ten už je padesát let v pánu a po tu dobu zůstávala budova opuštěná.“

„To je pravda,“ přemítal mistr Drew. „Od té doby, co jsem sem přišel jako zástupce konstábla, jsem v ní nikoho neviděl. Nikdo se k ní nikdy nehlásil ani neusiloval o její obsazení.“

„Ba ba. Místní lidé totiž tvrdí, že tam straší duchové nešťastníků, které biskup Gardiner mučil a odsoudil do plamenů za kacířství.“

Mistr Drew zamyšleně zastrčil řetízek do kapsy a ještě jednou se zadíval na tělo.